

[Enggaard]

oner vel også på realkreditens område er en meget typisk låneform.

Derfor vil jeg gerne spørge finansministeren, hvordan intentionerne med denne meget betydelige lånoptagelse indenlandske harmonerer med ønsket om ikke at interferere med realkreditens område. Vi kommer vel ikke uden om, at det meget store lånebehov, der er tale om her, virker direkte i den daglige konkurrence på børsen og indirekte gennem hele den tyngde, som bevidstheden om den store lånoptagelse lægger over hele penge-markedet i retning af, at vi har et højere renteniveau her i landet, end ønskeligt er af hensyn til erhvervene, byggeriet og mange andre formål.

I fjor var det således, at den tilsvarende anmodning fra finansministeren om at optage indenlandske lån blev behandlet i finansudvalget sideløbende med finanslovsforslaget. Jeg vil finde, at det også er hensigtsmæssigt, at vi ser de to ting i sammenhæng i år, fordi udfaldet af finanslovsforslagets behandling her i tinget engang i midten af december egentlig også er afgørende for, hvordan det forholder sig med statens lånebehov. Vi vil gerne se disse ting i sammenhæng og tage stilling til dette forslag i sammenhæng med vor stillingtagen til finanslovsforslaget, der som sagt må forventes vedtaget henimod midten af december.

Vi har det ønske, at vi kom i den situation, at statens lånebehov gradvis kunne trappes ned, at vi kunne se frem til, at dette var et midlertidigt problem, som blev løst i stedet for at være et problem, som beklageligvis ser ud til at tage til i tyngde, og som derfor også for de årgange, der kommer efter os, må synes at være et meget tungt problem.

Palle Simonsen (KF):

Dette lovforslag er sammen med det næste, vi har på dagsordenen, en slags tvillingpar, som vi stifter bekendtskab med en gang om året, og man må nok sige, at det bliver et mere og mere deprimerende syn, for hver gang vi ser dette tvillingepar.

Det er jo klart fremgået, at det, det drejer sig om i det første lovforslag, er en bemyndigelse til finansministeren på 45 mia kr. Jeg synes, det skal føjes til, at finansministeren i dette øjeblik, som det fremgår af bemærkningerne, har en restbemyndigelse på 27,1 mia

kr. Det vil altså sige, at i det øjeblik finansministeren får dette forslag igennem, står han i virkeligheden med en samlet bemyndigelse på 72,1 mia kr.

Det er, som bl. a. også hr. Enggaard var inde på, et beløb, der er afhængig af den finanslov, som skal vedtages i december måned, og derfor må det være klart, at et sådant forslag ikke kan færdigbehandles, førend man kender finanslovsforslaget og det dertil knyttede bruttokasseunderskud.

Men man kunne vel nok sige, at forslaget er en slags barometer, hvorpå man kan læse den økonomiske udvikling. Når man tager i betragtning, hvor mange kriseindgreb der igennem de seneste år er gennemført af regeringen, hver eneste gang ledsaget af budskab om, at nu blev det bedre, nu var man på vej til at vende den økonomiske udvikling, så må man sige, det er nedslående, at man nu står over for at skulle give finansministeren den største bemyndigelse, der nogen sinde er givet. Hermed tænker jeg altså på det, det aktuelt drejer sig om, plus det, som finansministeren har tilbage af det tidligere. Det er det største beløb, vi dermed nogen sinde har set, og det siger mig noget om, at det faktisk ikke er gået særlig godt for regeringens økonomiske politik.

Nu skal vi jo ikke have en finanslovsdebat her – det kan vi heller ikke nå med den taledid der er til dette forslag; det får vi lejlighed til i december – men jeg må gøre en bemærkning til hr. Camre, der bare med en håndbevægelse giver udtryk for, at når vi har dette store underskud, er det for at holde beskæftigelsen i gang. Når man ser på det økonomiske sekretariats seneste rapport og prognose, der går ud på, at vi om 3 år vil have en arbejdsløshedssituation på 250.000 og et betalingsbalanceunderskud, som er mindst lige så stort som i dag, må man sige: den filosofi holder altså heller ikke; det er i virkeligheden en anden form for økonomisk politik, som skal til for at løse disse problemer. Vi erkender naturligvis, at regeringen har et behov for en likviditetsbegrænsning, men vi kan ikke være med til år efter år at give disse store bemyndigelser til en finansminister. Vi er simpelt hen nødsaget til at sige nej til et forslag som dette med én eneste begrundelse, nemlig at hvis ikke finansministeren bliver standset med hensyn til disse bemyndigelser, får vi ikke forhandlinger i gang om en reel